

1105. szám.

1879. Oktober 19.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál. **Kiadó-hivatal:** Pest bará-
 tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXII. évfolyam.

A G Y I L K Ö S

(Senky Pál történeteihöl.)

SOSDÁLOM, hogy már régebben el nem mondtam valahol ezt a különös esetet, mely egy császárfürdői omnibuszban történt meg velem több év előtt.

Az omnibusz egészen tele volt; a többiek is, kik ott voltak, de akik közül senkit sem ismerek, bizonyosan szintén mindnyájan emlékeznek még rá.

Lucskos őszi idő volt. Alig fértünk meg ázott köpenyeinkkel a szűk helyen. Késő délután volt, már sötétedni kezdett.

Amint a budai oldalon a lánchidról a főutczába kanyarodtunk, hiába kiáltotta a kocsis, hogy nincs már több hely ideben, valaki hirtelen fölrántotta kívülről a betett kocsiajtót.

Egy rendkívül vékony hosszú férfi kapott föl a fölhágóra, s nem hallgatva sem a kocsis ellenvetéseire sem a mi tiltakozásunkra, csak furakodott befelé, és olyan ruganyos erővel igyekezett magának helyet szorítani, amit szörnyű soványságából, és beteges sárgás fakó

arczából ki nem néztem volna. Hosszu egyenes szivarszopóka állt ki a fogai közül, mely a beledugott szivarral még hosszabbra toldva, másfél lábnyiról fenyegetett mindenkit, s melynek a tüzes végét, minthogy én ültem legközelebb az ajtóhoz, bizonyosan legelőször is az én homlokomra süti, ha azt megriadva hátra nem kapom, úgy hogy a legközelebbi szomszédomat is odább löktem, mire egy felülésnyi hézag támadt köztem és az ajtó közt, hova a vékony jövevény — nekem nem kellett bővebb — sebtén befészkelte magát, megmutatván hogyan fértünk ott most el öten, ahol előbb négyen is alig fértünk meg. A hosszú szivarozó-szerszám vége az átellenben ülő asszonyság divatosan homlokra hulló szép kis hajfürtjei körül járt, s nekem úgy tetszett, mintha egy pillanatra olyan szagot éreztem volna, amilyen nem ritka illat farsang időszakában a fodrász boltokban, ha késő bálkezdeti órákban a boltbeli erőssel arányban nem levő váratlan nagy számmal

meggyülekezett bálvendégeket kell nagy sietve fölfodorítani.

A jövevény, amint onnét a szűk mélységből is jól kivihettem, ahova lenyomorított, úgy harmincz és negyven közt járhatott az eszendeivel; rendkívül sápadt beesett arczáról, s roppant hosszúsága következtében szinte ijestőnek tetsző soványságánál fogva valami gyámoltalan betegnek tartottam volna, ha villogva járó szemei, és kiváltképen könyökeinek imént tapasztalt ereje, s mellettem való folytonos ruganyos ide-odamozgása ama föltevésnek helyt adtak volna. Alig egypár szálból álló, de hegyesre fölcsapott vékony bajusza volt, és egy-pamatban hegyesen lemeredő ritkás vékony szakálla. Haja egyáltalában alig lehetett, amint mélyen lehuzott csucsos sipkája szélei alól kivihettem. Mindezeknek az egybehatása, különben is mind csupa hegyes és éles körvonalokból álló hosszú alakjának összkifejezését még élesebbé és hegyesebbé tette.

Szamba nem véve az erőszakos helyfoglalása folytán, kiváltképen a kocsi legbelső mélyeibe szorongatott keblekből időről időre halatszó többé-kevésbé erőteljes zugolódást; s általában látszólag annyira egészen magával elfoglalva, mintha csak maga lenne az omnibuszban vagy akárhol valahol a világon: látott a maga dolgához. Tudniillik nagy sietve nyulált egyik zsebéből a másikba, tünődés közt kaparászván mindegyikben egy darabig. Sürögősen keresett valamit. Végre, miután már valamennyi zsebében megfordult háromszor is, lekapta a fejről a csucsos sipkáját (most láttam, hogy egy szál haja sincs), itt volt amit keresett: egy pár ujdonatuj kötött kék téli keztyű, ami kék vattával van kibéllelve, s aminek az ujj végei időjártával, ha már egy darabig viselték, és a béllés mind oda gyömöszköldött már bennük: olyan semmiféle más módon elő nem állítható különös formájú humorisztikus bunkókat mutatnak.

Ez amelyről itt szó van, egészen ujdonatuj levén, nem jutott még el a kifejlődés most említett fokáig; de bőségesen levő vattabéllésében elegendő biztosítékot nyújtott arra nézve, hogy nincsen híjjával ama legsarkalatosabb föltételeknek, amelyeknél fogva a nem-

zetsége minden tagjával egyaránt veleszületett, s egyformán abban az említett bunkóban végződendő rendeltetésnek egykor szintén megfelelni képes leendő.

A gazdája a balkézre valót fölhuzta, és zsingett veit elő.

Azután a keztyűs kezét ökölbe fogva, ennek a hüvelyk ujját kiegyenesítette, ennek a végén meg a keztyűt a másik kezével megcsipvén, egyet rántott rajta föfelé, úgy hogy belül levő ujjja és a keztyű vége közt üresség támadt. Most ezt az üres keztyűvéget, szorososan a bellevő hüvelyke csucsánál, körül akarta kötni a zsineggel.

Hanem csak a félkeze levén szabad nem birta körülkötni.

Odatartotta nekem, hogy kössem meg. Volt valami a tekintetében, amint odatartotta, ami megállította bennem a nevetést, amire fakadni akartam.

Körülkötöttem a keztyű ujját.

— Nem úgy, szolt halkán. Szorosabbra!

E volt az első hang, amit hallott. Sebes lihegéssel kimondott tompa csöngéstelen hang. Mint valami nagyon elfáradt, de azért még mindig tovább siető emberé.

Szorosabbra kötöttem a zsinetet.

— Még szorosabbra! mondá. Egészen fojtóra.

Még szorosabbra kötöttem.

Ekkor jó volt.

Az ujdonatuj keztyűnek az egyetlenegy ujján tehát, mesterségesen létrehozva, ekképen

már szemléltethető lett az a familiáris bunkó, mint valami mesterséges siettetéssel rendes idő előtt megérlelt üvegházi gyümölcs, mit a többi testvér-plánták az erre nézve főnálló természeti törvények szerint csak bizonyos megkívántató megviseltetési processus kiállása után voltak hivatva a maga idejére megteremni.

A különös hosszú vékony ember most kissé eltartva magától azt a keztyüs kezét; s a hüvelykét, amelynek a csu sán az a koraéretű szerencsen-dió volt, telhetőleg főlebb meresztve a többi ujjá fölött, sajátos elmélyedő tekintettel szemlélte egy darabig.

— Ugye, valóságos baba? mondta halkan nekem. Kis baba.

Mintha elnevette volna valaki magát a kocsi leghátulsó mélyeiben.

Egy mészárosforma nagy vörösképű ember ült ott.

— Nem jó lesz majd a nevetésből! mondta látszólag minden fölindulás nélkül, de tompa csöngéstelen hangjának olyan vérhűtő s szívet remegtető, hosszan elnyujtot idegenszerű megrezegtetésével, miközben frissköszörületű éles bicsakot nyitott ki, hogy mindnyájunkban megállt a lélegzet.

Bizonyos voltam felőle, hogy ezt a hangot hallva, senki sem fog ezután nevetni közülünk.

Mind elhalaványodtunk. A mészárosforma ember nagy vörös képe is csak olyan lett mint a többiünké. A belső oldalnál ülő szomszédom azt sugta a fülembé, hogy már le kellene szállnia, csak merne.

Egy kis öreges asszonysággal meg, kinek a kalaptollait imént még a mészáros széles háta mögött láttam, úgy vettem észre, valami megfoghatatlan módon (amennyiben csak az az egy kijárat volt a kocsiból, ahol a hosszú vékony ember ült) egyszerre megkevesedtünk.

Tudniillik, tulajdonképeni óhajta megvalósulhatásának, hogy bárcsak észrevétlenül eltűnhetnék a kocsi fenekén, avagy fölszálló köd alakjában kipárolgathatna annak a tetején keresztül, természeti törvények állván el az utját: legalább arra fordította tehát és pedig teljes sikerrel minden lelkierjét, hogy a mészáros árnyékában amennyire lehetséges egyáltalában láthatatlan semmivé csappanjon össze.

Legkevésbé sem akarom elhíttetni, hogy én kevésbé lettem volna talán megriadva többi utársamnál, de valóban lehetetlen volt amaz asszonyságnak egészen indokolt ugyan, de még ama szorongásteljes fertályórában is majdnem derült hangulatra keltő nagy aggodalommal végrehajtott sarokba-huzódását észre nem vennem, ámbátor akármire ösztönzött inkább, mint humorisztikus mozzanatok észlelésére a különös szomszédom kezében villogó bicsak, melyhez én estem legközelebb.

A mészáros közbenevetését úgy látszott már egészen elfelejtette, magába mélyedve volt megint, maga elé tartott hüvelyk-babáját szemlélve, az éles bicsakot folyton a körül jártatva, s evvel majd erről majd arról az oldalról egyegy mérges kanyarintást téve sebesen körüla a levegőben.

Azután sebesen beszélni kezdett. Halkan, de én jól halhattam.

Ezalatt gyorsabban járt a kezében a bicsak.

— Linka kis leányát elloptam, mikor mind aludtak. Azután hazavittem. Azután sokáig néztem. Azután zsineget hurkoltam a nyakára. De még akkor is mozgatta a szemét, hát levágtam a fejét.

Most lemetszette a zsinégkötés fölött csu-szorodó keztyü-butyköt.

— Csakhogy levágtam! kiáltá az iménti vérfagyasztó hangon. Mármost mit bánom én, itéljenek el, megyek a törvényszékhez.

Evvel fölpattna mellőlem, ugrott ki a kocsiból, s rohant be a * * szerzetesek kolostorába, ahova épen értünk.

Az öreges asszonyság legjobban odavolt mindnyájunk közt. Még akkor is remegett, mikor a császárfürdőbe érve, szivességből fölvezettem a lépcsőn.

Ő ismerte a szegény szerencsétlen ember történetét, amint eközben nekem mondta. És ismerte őt valamikor magát is, ezért félt úgy hogy ráismer a kocsiban. Ő volt egykor a legdelibb százados a . . . ezredben. A szép T. T. százados. Csakugyan volt valamikor egy Linka is, kit T. szeretett, de aki nem is ismerte őt, s

máshoz ment férjhez. T. súlyos beteg lett. Hagymáz betegsége alatt támadt az az álma, amit a kocsiban elbeszélte. Mert abból semmi sem igaz. De időnként rögeszme gyanánt ujul meg benne, s olyankor megy föladni magát a törvényszékhez, a * * szerzetesekhez kikimondják rá az ilyen meg ilyen hosszú ideig tartandó fogsági büntetést, s mikor gondos ápolásuknak kellő sikerét látják, tudatják vele, hogy letelt a fogsági büntetése, mire csendes megnyugvással távozik, amíg újra vissza hozza hozzájuk az a föléledő rögeszme — ki tudja ma már hányadikszor, és hányszor még ezután!

Egyszer sem többet. Ezuttal csak nagyon rövid fogságra tért vissza a kolostorba, de örök szabadságra távozott el nem sokára onnét.

A LEGJOBB LÖVŐ.

Most nem tudom ki lehet, de az ötvenes években B. Kálmánt, a nemzeti színház tagját tartotta Budapesten legjobb lövőnek maga D. Lajos, akinek a véleménye orákulum volt akkoriban minden pisztolyba vágó dologban. D. L. nélkül nem volt akkor szokás párviadallal szórakozni. Puskaporral kiderítendő vitás kérdésekben nem uralkodott nagyobb tekintély önála. Nem emlékezem hogy neki magának is lett volna párviadala, de arra emlékezem, hogy másnak ő nélküle nem lehetett. Ha az embernek teljességgel kiögyenlithetetlen afférje támadt valakivel; ha azt irták az emberről hogy a jambusai sántitanak, vagy ha avval rágalmazták, hogy kevesebb előfizetője van az ujságának mint a másénak: csak futott az ember D. Lajoshoz. Ő legjobban tudta, hogyan kelljen mindezt pisztolyba tölteni. Olyan nyugodt lélekkel tudott beszélni a pisztolyról, ahogyan más ember a hurkatöltőről, vagy még ártatlanabb elsülhető számról sem.

Egyszer, késő ősszel, néhány író és színész kirándult a budai erdőbe. Majd ott a szabadban vadászpecsnyét sütnek; e lesz az ebéd.

Egy lejtőn nemsokára vidámán pattogott a tűz, s a köréje heveredett társaság ajkán a vidám tréfa.

Vadászpecsnye forogván — nyárson, ebből a drámai expozicióból D. Lajos teljességgel feddhetetlen drámairói következetességgel hozhatta szóba magát a vadászt, erről a puskát, s erről — egyenest a zsebéből — a pisztolyokat.

— Ki tud legjobban célba löni?

Itt a célpont: széndarabbal papirosra mázolt fekete karika, a közepén a dicsőség pontja. Kiszégezték egy fa derekára. A távolság huszonöt lépés, tessék löni.

Persze hogy D. Lajos lött legjobban, de a dicsőség pontjától ő is elmaradt egypár gondolatjellel, a többiek még többel.

Már négyszer — ötször is lött mindenki, anélkül hogy azon a ponton megosztozhatott volna valaki a dicsőséggel, mikor D. Lajos észreveszi, hogy B. Kálmán, nem véve részt a versenylövésben, csak pipaszónál nézte azt a tűz mellől, legfőlegb egyegy harsányat kaczagva, ha valaki az elegendő szép számmal tett rossz lövéseknél még sokkal rosszabbat talált tenni.

— Hát ön mért nem lö? kérdezte D. Lajos.

B. Kálmánnak sohasem volt pisztoly a kezében. No, a lenne ám csak a lövés, amit ő tenne. Azon lehetne ám majd nevetni!

— Igy is jól mulatok; felelt.

De D. L. csak egyre ösztönözte, hogy lőjön ő is

Hiába.

— Sohasem szokott löni? — kérdezte tőle végre.

— Nem szokott-e? vágott közbe az egyik kollega, ki jól tudta, hányadán van B. Kálmán pisztolyforgató tudománya. Ilyent csak kérdezni is! Hiszen B. Kálmán a legjobb czéllövő aki valaha csak volt a világon. Csodálatos, hogy ön még a híret nem hallotta. Igazán nem hallotta?

— Nem én.

B. Kálmán csak hagyta beszélni a kollegát.

— Pedig hát olyan lövő, hogy teszem ha földobnak neki egy krajczárt, azon az oldalán lövi meg, amelyiken mondják.

— Lehetetlen!

A többiek is bizonyították, hogy nincs különben. Most bizonyosan csak azért nem lö, mert mi dicsőség lenne ilyen füzfa-lövöldözők fölött diadalt aratnia.

D. L.-nek lehetetlen volt el nem hinnie ezt, mikor ennyi szavahihető komoly férfiú állítja.

— Csak ő venné a kezébe azt a pisztolyt, mondták, bizonyos hogy az a dicsőség pontja nem lenne pont többet. hanem lyuk.

— Igazán?

— No, ha mondom!

D. L. ezek után természetesen még inkább sürgette, hogy lőjön hát.

B. Kálmán, hogy teljes legyen a tréfa, végre föl kelt a tűz mellől.

— Hol van hát az a pisztoly. Bizonyos volt, róla, hogy azt az árkus papirost sem fogja eltalálni. Kezébe adták a pisztolyt.

— No, még ilyen mesteri lövést nem látot^t ön sohasem! mondta D. L.-nek a főnebbi kollega.

E. Kálmán pedig jóformán nem is érve még egészen a kijelölt helyig, futólag pillantott egyet a dicsőség pontja felé, (lesz mingyárt nevetés!) s hanyagon fölemelve a pisztolyt, lőtt.

Nem lett nevetés: a pont türes o betüvé változott.

A kollegák, miután a véletlen így a kezükre játszott, a már készen tartott hahotát jókor elharrapván, természetesen azt mondták D. L.-nek: ugye, megmondtuk!

D. L.-nek nem volt mit tennie, mint meghajolnia ilyen lövő előtt. Ketségtelenül a legjobb lövő, akit valaha látott. Pedig alig célzott, csak lőtt! Nem, nem is célzott csak egyszerre lőtt!

B. Kálmán pedig, lélekjelenlétnek soha szükében nem levő régi színész létére, szintén egyszerre bele találta magát a váratlan sikerű lövés által így megváltoztatott politikai helyzetbe, s mintha egészen természetes és megszokott dolognak tartana a maga karjától ilyen mesteri lövést, nyugodtan dült megint le pipájával a tűz mellé.

Ettől fogva tartotta őt D. L. legjobb lövőnek Budapesten, és talán tartja még most is, jól lehet B. Kálmán sem azelőtt sem azóta nem foglalkozott evvel a tudománnyal, és talán nem is ismeri a puszkapor pusztító erejét másból, mint a vérengző drámabíráló választmány által kereszténytelenül lelövöldözött sok szelid szindarabból, miknek földi maradványait a nemzeti színház könyvtárában eltemettetve örzi, soha rájuk nem viradandó föltámadásra.

(S. P. t.)

A természetrajzból.

— Mondd meg, kis fiam, miféle állatok vannak a világon?

— Szelid állatok és vad állatok.

— Ugy van. Nevezz nekem egypár szelid állatot.

— Kutya, macska, ló, szamár, disznó.

— Nagyon derék.

— Már most mondd meg nekem, hogyan

szokás nevezni ezeknek a kicsinyeit. Teszem, mije van a macskának?

— Kölyke.

— Jeles! Mije van a lónak?

— Csikaja.

— Nagyon jeles. Hát borjuja minek van?

— A tehénnek meg a bakkancsosnak.

A CSÓNAKBAN.

- Mély itt ez a víz, révész gazda?
 — De mély ám!
 — Van benne sők örvény?
 — De van ám!
 — Veszett már itt bele valaki?
 — Nem itt még. A mult héten fult bele egy vályogvető cigány, de azt is megtalálták.

Keserű bátyám bűne.

Keserű bátyám maig is beszél, hogy ezt az adomát, ami itt következik, én követtem volna el abban az időszakban, amikor először kezdtem felelgetni tudni az ilyen kérdésekre:

- No, gyerek, hány az Isten?
 — Egy.
 — Hát személyében!
 — Három.
 — Melyek azok?
 — Atya, fiu, szentlélek.

Keserű bátyám ebből a tudományomból aztán így csináltatta meg velem egyszer ebéd fölött ezt az adomát:

- Hány csikaja van már a Rárónak?
 — Három.
 — Melyek azok?
 — Atya, fiu, szentlélek.

(Keserű bátyám ilyenén katekizmus-megvesztegetésének aztán egészen természetes következése ez a mai sok vétkezés az Üstökösben. Feleljen majd érte Szent Péternek, ha tud.)

EGY BUDAPESTI VENDÉGFÖL- GABÓNÁK AZ UDVARÁN.

- Vidékrólvaló kend, kocsis?
 — Igenis, a mi vidékünkéről.
 — Hová való kend voltaképen?
 — Kis Koppancsra.
 — Merre van az a Kis Koppancs?
 — Micsoda? Hát az ur még abban a kis somogyvármegyei faluban sem járt, hogy nem tudja merre van, mikor én meg odavaló kocsis létemre mármost még ebben a nagy városban is jártam, ni!

PANNI TETSIK A FERKÓNAK.

- Édes anyám!
 — No, mi a Panni leányom?
 — Hát azt tartom, tetszem ám a Ferkónak!
 — Aztán miről gondolod ezt Panni leányom?
 — Hát a minap eleséget hordtak föl a padlásra, aztán én arra mentem, Ferkó meg rám huzott egy üres zsákkal, aztán azt mondta ejnye de jó puffantás esik a hátadon, te Panni!

Mikor a kis Bertát eltemették.

A kis játzó pajtás:

- Hol van most a kis Berta, mama?
 — Az égben.
 — Mit csinál ott?
 — Hát kis angyal az istennél.
 — Ugye, mama, ha az istennek angyal kell, hát csak ír a doktor bácsinak?

A vácozi utczában.

- Nincs ma étvágyam az ebédhez, mondja valaki a Korona-kávéház előtt elmenve valakivel:
 Viszhangok a Koronából:
 — Nekünk meg ebédünk az étvágyhoz.

NINCS SZABÁLY KIVÉTEL NÉLKÜL.

— No, pajtás, te mármeg jól elkészültél, amint látom! Lásd, én csak rendesen minden vasárnap iszom le magamat. Mert föltettem magamban, hogy rendes ember leszek.

— Hallgass nekem a te rendességeddel. Én tudom azt, hogy mi a rendesség. Én föltettem magamban, hogy nemcsak vasárnap, de egy nap sem iszom le magamat. Hanem mindennap kivételt teszek, mert elismert szabály, hogy nincs szabály kivétel nélkül!

SETAKÖZBEN.

Bankárné. Meg nem foghatom hogyan kérdezősködhettél annyira szegről-végre ettől a kapustól, hogy mi a házi rend ebben az intézetben?

Bankár. Hagyd el, édesem, nem tudhatni, hogy minck mikor veszi az ember hasznát.

Lord Flegma.

Lord Flegma a Sokrates szerint való bölcselkedés iskolájának első eminense volt. Ha meg bicsakolta magát, hát álló egy hétig nem szolt egy szót sem.

És olyan béketűrése volt, hogy a harmadik feleségét pusztította el már avval.

Egyszer egy szép nyári délután, mikor más nem bölcs emberek a városligetben szoktak sétálni, szintén a bölcselkedő műhelyében gunyasztott akkora táblájú könyvek közt mintegy kertajtó.

A felesége (Numero 4) ugy látszik nem ment ki a városligetbe, mert bement hozzá értekezést tartani a piaczi pénz rémitő kevés volta fölött.

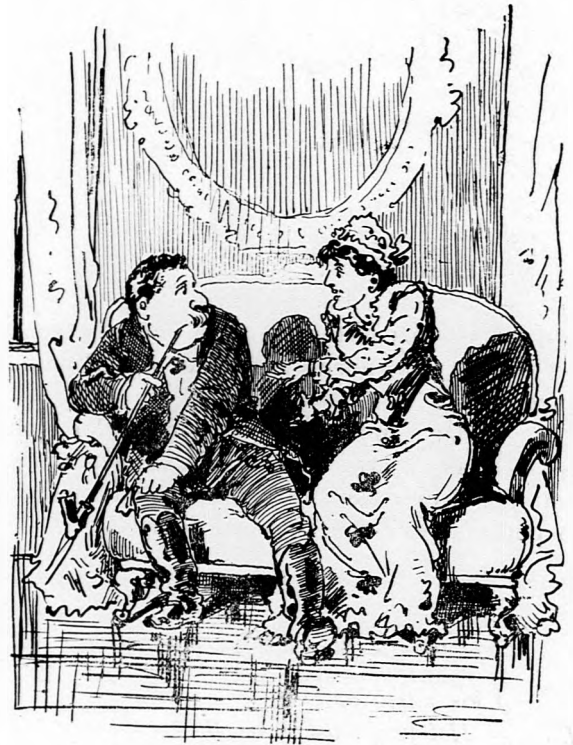
Lord Flegma egyetlenegy szóval sem szakította félbe a menydörgést, villámlást.

Az asszonyság e miatt, igen természetesen és igen helyesen is, olyan méregbe jött, hogy fölkapott egy kutyadörbe kötött nagy könyvet, és úgy vágta lord Flegmának a fejéhez, hogy mind a harminczkét foga meglódult bele.

A lord erre mégis megszólalt most az egyszer:

— Angyalom, legyen szives máskor kisebb formátumot használni e célra a könyveimből.

SZOBRÁNCZYÉKNÁL.

— De, édes angyalom, mondja végre Szobránczy ur: — én azt tartom, elég jókarban vannak még ezek a butorok, minek vennénk új butorokat?

Poprádinének is új butorai vannak, és én ha-

lálra szégyelném magamat, ha nekem nem lenne valamim ami Poprádínénak meg van!

— De te, édes angyalom, még libériás inast is akarsz fogadtatni velem, pedig hát a meg nincsen Poprádínénak?

— A libériás inast meg épenséggel el nem engedhetem. Halálra szégyelném magamat, ha nekem olyan valamim is nem lenne, ami Poprádínénak nincsen!

Ebből kell tanulni

»Tháti, mondja Dolfi otthon; én mesélek nekied, hogyan csináltam nagy mulatság Blumen-thal bácsinál az egész társaságnak.«

»No mesélj fiamleben.«

»Adtham fel egy rébusz, és a ki nem thudtha eltholálni, fizette mindegyik egy phénz a zsebembe.«

»Milyen rébusz?«

»Khérdeztem mi az: feje fekete, nyaka sárga, lába zöld, és az egész lilá? — Akkor thanálgatta egyik pharuphlira, a másik phapagájra, — egy-szerre beszél Kobi és mondtha ü thodja mi az: az Slajme Régikája, mert ő láttha mult sábesz, hogy

viselte fekete kalap, sárga nyakkendü és lilaszín ruha. — Hát a zöld láb? — khérdeztem én. — »Igaz az nem volt neki« — montha Kobi.

»Hát khitanálta valaki a rébusz?«

»Nem, hanem fizette mindegyik egy phénz a zsebembe, s aztán khérdezték thülem mi az?«

»És the mit mondthál?«

»Nyultham az egyik zsebembe és thettem egy phénz a másikba és mondtham: én sem thudom.«

»Sehr gut! nagyon jul van«

A vízi doktor.

Az orvos a Balatonon járván, a tihanyi kompból belepottyant a Balatonba. Megjegyzendő hogy vízzel gyógyító orvos volt.

Az egyik révész legény így kiáltott hamar oda a révész gazdának:

— Segítség, gazduram! A vízi doktor most mingyárt belefut az orvosságába!

MEGFOGHATATLAN FÉLREISMERÉS.

— Nini, mama, azok a kis fiúk is épen úgy vannak öltözve mint én.

— Nem fiúk azok, fiam, hanem majmok.

— Ahá Azt nem tudtam!

SZERENCSETLENSÉG.

A tiszteletes urhoz ájtott a szomszéd falubeli Tanti czigány, nagy szomorúsággal panaszkodván el, hogy meghalt a felesége, de miután az ő falujában nincsen kálomista pap, tessék megengedni, hogy az odavaló lutheránus tiszteletes ur temettesse el.

Tiszteletes ur ezt semmiképen sem engedhette meg. Majd átmegey fogadott kocsin maga.

— De még csak egy kis keltsigre valum sincs ám annak a seginy halottnak, kérem alázsatosan!

No még arra is adott egy forintot a tiszteletes ur.

Hanem mikor a szomszéd faluba átment temetni, Tantinak, kinek csak az a forint kellett, már hült helye volt. Tovább állt feleségestül, forintostul.

De két hét mulva meglátja ám a tiszteletes ur az ádándi vásárban:

— No, Tanti, te engem megcsaltál!

— Jaj, kérem álazsatosan! De mikor szerencsétlenség történt azután! Mire a tiszteletes urtól hazsairtem azs azs istentelen asszony föliledt!

A teljességgel méltatlanul gyanusított borbély.

— Ejnye de számár borbélya lehet urambátyámnak. Összevissza van borotvával vagdalva az álla.

— Magam szoktam borotválkozni.

Főhadnagy Stwrzsek.

— Jelentem alásson, főhadnagy ur, tessék nekem megmondani, mért van a katonaságnál az egyik ezrednek fehér a másiknak meg sárga gomb a kabátján?

— Szamár. Hát a kabátot begombolni!

A jó ór.

Uj vas gerendelyt hoztak az urasági gőzmalom számára.

Utközben a szekér összetört alatta, be is éjjeledett — hát majd csak reggel jönnek érte másik szekérrel.

Az ispán ur egy kisbérest rendelt melléje, hogy addig őrizze.

Hanem mikor később megint arra járt, hogy utána nézzen, a helyén van-e a kisbéres, azt bizony nem a helyén, hanem a Koplaló-csárdában találta meg.

— Hát te, ilyen-olyan fára való, hogy mered ott hagyni azt a drága jószágot, mikor oda-rendellelek.

— Dejszen, kérem alázatosan, megpróbáltam én azt emelgetni, föl nem emeli azt két ember sem. Ha pedig több jön, ugyis mi haszna lennék én ott!

SZERKESZTŐI SUBROSA

Budapest. T. S. (sugarút). **Bajmok.** R. E. A lapot megindítottuk. — Budapest. V. K. F. — Veszprém. C. L. — Budapest (vár) B. G. Apróságot szivesen veszünk. — Szamos-Ujvár. F. M. Magán levelet írtunk. — Arad. B. A. Nincs-e főnakadás? — K. Halas. P. D. A levél most érkezett. Előre is köszönjük az ígéretet.

ELOFIZETÉSI FÖLHIVÁS

az

„ÜSTÖKÖS“-re.

(Minden szám 10-12 eredeti képpel.)

Az uj évnegyed elkezdődtevel fölkérjük t. olvasóinkat, hogy az előfizetéseket mielőbb megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szét-küldésében főnakadás történjék.

Az előfizetések — legczélszerűbben postatalványnyal — az »Athenaeum« kiadó hivatalába küldendők.

Előfizetési ár:

oktobertől—december végeig . . 2 frt.

Az „Üstökös“ kiadó-hivatala.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Statióuteza 80-ik szám alatt.

Budapest, 1879.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

GOLDBERGER A. V.

hirdetési irodájában

Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Főmunkatárs

SENKY P. A. L.

Kiadó

JANKÓ.

Különös figyelemre méltó!

A hirneves
dr. FORTI-féle
sebtapasz,

mely rendkívüli
gyógyereje, elválasztó,
erlelő s fájdalomt
csillapító hatása által leggyorsabb, legbiztosab s egyszersmind
gyökeres gyógyulást eszközöl különmemű bajokban. Egy csomag
ára 50 kr, nagyobb csomagé 1 fnt, használati utasítással
együtt postán küldve 20 kral több.

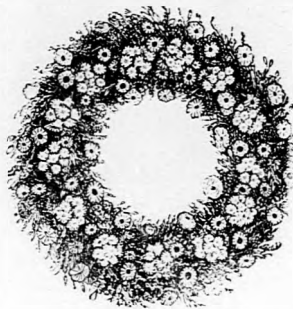
Központi küldeményező raktár Pesten:

TÖRÖK JÓZSEF, gyógyszerész úrnál

Bécsben Pleban F. X. gyógyszerteráiban, István tér 1. sz. Dr. Girtler F. gyógyszerteráiban, Freitung 7. sz. Herbabny G. gyógyszerteráiban, Neubau, Kaiserstrasse Nr. 90. — **Grácban:** Nedved A. gyógyszer. a Mur-téren. Továbbá kapható **Budapestben:** **Pillich F.** udv. gyógyszerteráiban nagy (3) korona u. — **Formágyi F.** gyógyszer. 3 korona u. 26. sz. — **Íj. Dr. Wagner D.** városzháztér. — **Schernhoffer K. özv.** a nagy Kristófhöz czimzett gyógyszer., váci-u. és a Kristóf-tér sarkán; és id. Dr. Wagner D. gyógyszer. váci-u. 59. — **Egressy R.** gyógyszer. nádor-u. 2. — **Sztupa Goul.** a Kalvintéren. — **Telkesy J.** udv. gyógyszer. a várban, — **Wlaschek E.** gyógyszer. a Krisztina vár. — **Frum J. Schwartzmayer K.** gyógyszer., viziv. főu. — **Elszödörfer G.** gyógyszer. Tabánban (Rácsv.) főu. — **Alsó-Lendván:** Kiss B.-nál. — **Aradon** Rozsnyay M. és Schaffer A. gyógyszer. úrnál. — **Bereityó-Ujfalun** Sárrethy L. — **Békéscsabán:** Varságh B. — **Bihar-Mező-Keresztesen:** Greczók. — **Büd-Szent-Mihályon:** Lukács F. — **Debreczenben:** dr. Róthschnek V. E., Tamásy K. és Göll N. és Örvényi O. — **Duna-Földváron:** Nádhera P. — **Egerben:** Schüttág J. Kölnér Lőr. és Buzáth L. — **Eperjesen:** Isépy Gy. — **Ersekújvárott:** Conlegner J. — **Gyöngyösön:** Mersits N. — **Győrött:** Lehner F. — **Husztion:** Keresztes S. — **Jászberényben:** Teschler E. — **Kaposvárt:** Kecskesy T. — **Karozagon:** Báthory B. — **Kassán:** Koregtkó A., Wanáraschek K., Megay G. és Hegedüs L. — **Késmárkon:** Genersisch C. A. — **Komáromban:** G rötschel Zs. és Schmidthauer A. — **Kun-Madarason:** Jung K. — **Léván:** Boleman Ede. **Losonczon:** Kirchner D. és Plichta L. — **Mező-Berényben:** Baranyi N. — **Mező-Turon:** Borbás J. — **Miskolcban:** Dr. Csáthy, Szabó és Mayer R. gyógyszer. — **M-Szigeten:** Héder L. — **Mitroviczon:** Kerstonoschitz A. főinál. — **N-Kanizsán:** Prager Béla és Belus J. — **N-Károlyban:** Sötér J. — **N-Körösön:** Medvezky Gy. — **N-Szombaton:** Pántotsek R. — **N-Váradon:** Huzella M. és Molnár J. gyógy. — **Nyiregyházán:** Korányi J. S. optó Alfred gyógyszer. és Kovács S. — **Pakson:** Malatinszky S. — **Pécsett:** Sipőcz J. — **Pozsonyban:** Piszatory B. — **Putnokon:** Fekete N. — **Rimaszombaton:** Hamaliár K. — **Rozsnyón:** d. Posch J. gyógyszer. és Hirsch J. N. — **S.-A.-Ujhelyen:** Gallik G. és Pintér F. — **Sümegeen:** Stamborszky L. — **Szabadkán:** Jőó J. — **Szathmáron:** Bossin J. Dr. Lengyel M. és Böszörményi J. — **Szegeden:** Kovács A. — **Sz-Fehérvárott:** Braun J. és Dieballa Gy. — **Székelyhídon:** Szabó J. — **Szombathelyen:** Pillich F. — **Tarpán:** Monó J. — **Temesvárott:** Tárcazy J. és Pap J. — **Técsön:** Ágoston Gy. — **Tisza-Lőkön:** Pintér P. T. — **Ujlakon:** Rojkó G. — **Tokajban:** Dr. Judasz P. — **Ungvárott:** Lám Sándor és Fränkel M. gyógyszer. Speck J., Peltsarszky A. és Krausz A. — **Veszprémben:** Ferenczy K. — **Villányon:** Fekete E. — **Zirczen:** Tejfél J. **Erdélyország. Kolozsvárt:** Valentini A. Wolf J. és Biró J. — **Brassón:** Schuster K. L., Gyertyánffy J. és Verzár. — **M.-Vásárhelyt:** Bucher M. — **Segesvárt:** Id. Misselbacher J. B. — **Szászváros:** Rekert E. K. Ezen kitünő hatása, nem eléggé ajánlható gyógytapsz készítője. **Forti László.** Lakása: Budapest, I. k. vár, Nándor-u. 145.

Pompás SIRKOSZORUK

művésziessen szárított zén élő virágokból készítve, a legélkebb színekben legnagyobb választékban, következő utányos árért szolgáltattak:

2. Legujabb bécsi minta.

	1 darab	ft kr
11. szám	31 ctmr	2 —
12. »	40 »	2 50
13. »	45 »	3 —
14. »	50 »	3 50
15. »	55 »	4 50
16. »	60 »	5 50
17. »	70 »	7 50

3. Lipcsei minta.

	1 darab	ft kr
18. szám	30 ctmr	— 50
19. »	35 »	— 75
20. »	40 »	1 —
21. »	45 »	1 50
22. »	50 »	2 —
23. »	55 »	3 —
24. »	60 »	4 —
25. »	65 »	5 —
26. »	70 »	6 —

1. Erfurti minta.

Külső átmérete. 1 darab ára.

1. szám	29 ctmr	ft kr
1.	29	— 50
2.	32	— 80
3.	35	1 —
4.	39	1 5
5.	43	2 —
6.	49	2 50
7.	56	3 20
8.	64	3 80
9.	70	4 50
10.	75	6 50

Szélesen kötött 4 méter hosszú virág-füzérek

1. 2. 3. szám
ft 2.40. ft 3.50. ft 5 1 füzér.

FÖLDESSY LAJOS

magkereskedésében, (Mária-Valeria utca 7.) Budapest.

Vidéki szives megrendelések a legnagyobb figyelemmel és gyorsasággal teljesítetnek. 54

Temesváry Móricz

cipő-gyára

Budapest, király-utca 2. sz.

Orczy-báz.

A téli szükséglete a nál nagyban és kicinyben:

Hölgyek számára:

Nemez ponyola cipőket minden színben srokkal és cskorral . . . . . 1 fnt 80 kr.
Ebeszting vagy bő-uzogus topánokat magas varással, a legfinomabban kiállítva . . . . . 3 fnt.

Uzogus bőrtopánokat, erős chagrin vagy bornyubőrrel vere nemegbéssel, sze elve. Dupla talppal, e-és időben tartós . . . . . 3 fnt 40 kr

Urak számára:

Topányokat, bornyu vagy bagaria bőrből, szegzett és sróftolt duplatalppal igen erős . . . . . 4 ft

Topányokat o sz lakkbőből, szegzett dupla talppal és sróftmunkával, munkába és esős időben való . . . . . 4 ft 80 kr

Térdcsizmák, dupla bagaria bőrből háromszoros csavarral ellátott dupla talppal vízmentes 8 fnt 80 kr
Ugyazaz orosz lakk bagaria bőrből . . . . . 12 fnt

Megrendelések postai utánvét vagy az összeg beküldése mellett a legpontosabban megküldetnek.

Kim ritó árjegyzékek ingyen.

„ÜSTÖKÖS“

részere hirdetések elvállaltatnak

Servita-tér 3. sz.